

[Henry Christensen.]

tilvebragt et skatteloft med virkninger hele vejen ned igennem skalaen, som sætter lavere loft for de lavere indkomstgrupper.

Denne kombination er det vigtigt at erindre sig. Vi har skønnet, at det var vigtigt, at marginalskatte loftet gjaldt for den samlede beskatning. Hvorfor er det nu vigtigt med et loft for indkomstbeskatningen? Det er det efter vor opfattelse af den grund, at hvis vi vil have et system, der bygger på det, som det danske samfund hidtil har bygget på, er det vigtigt, at vi indretter indkomstbeskatningen på en sådan måde, at man stadig bevarer en rimelig interesse hos folk for at bruge deres uddannelse eller udnytte deres erhvervs muligheder, idet man må tage i betragtning, at denne øgede indsats bestandig skal afvejes med en risiko. Indsnævrer man mulighederne her, betyder det simpelt hen, at man skader ikke bare de pågældende, men samfundets interesse i, at de pågældende kommer til at udnytte deres muligheder, deres uddannelse og evner. Vi byggede vort forslag på, at det måtte være det rimelige udgangspunkt, at der, når tankegangen i skattereformen var at flytte en større del af beskatningen over på forbrugsafgifterne, i hvert fald måtte være plads til, at loftet i realiteten kom til at ligge, hvor det hidtil har ligget. Jeg synes, det var en meget stor imødekommelse over for finansministeren, det var næsten at være for flink over for ham; men alligevel har det altså ikke været muligt at komme i realitetsforhandling med ham på det grundlag.

Det tredje punkt er spørgsmålet om den kommunale beskatning, og derom har der jo nu været gjort nogle bemærkninger både under denne og den forrige sags behandling og i går. Jeg kan henvise til de argumenter, vi tidligere klart har fremført, og sige, at vi her i landet efterhånden har en overordentlig skæv fordeling af beskatningen i kommunerne — også selv om man tager hensyn til det, indenrigsministeren pegede på før, nemlig at vi naturligvis må sammenholde indkomstbeskatningen med ejendomsbeskatningen. Hvis man ser, hvad der stod i Statistiske Efterretninger forleden om den kommunale beskatning i skatteåret 1967-68, vil man se, at vi har kommuner, der har en skatteprocent på 29,4, og

vi har kommuner, der har en så lav skatteprocent som 6,5. Så stor er forskellen — og så er det endda sådan, at den kommune, der har den laveste skatteprocent, også har en lavere grundskyldpromille end den kommune med den højeste skatteprocent. Tager man en større gruppe kommuner, finder man, at der er 50, der har en skatteprocent over 25, og der er en del — jeg kan ikke huske det nøjagtige antal — der ligger under 10 pct., også uden at dette skyldes en afgørende forskel i ejendomsbeskatningen.

Dette må påkalde det høje tings alvorlige eftertanke, for hvad er årsagen hertil? Er det således, at de kommuner, der har de høje kommunale udskrivninger, er dem, der flottes sig mest? Nej, sandheden er den, at disse kommuner ikke er i stand til at give deres borgere en så god betjening som de kommuner, der har de lave procenter, og hvorfor? Fordi vi efterhånden har en mere og mere skæv indkomstfordeling her i landet; vi har et skattesystem, der lægger de tungeste byrder på de svageste skuldre. Jeg synes, at skævheden i dag er af en sådan art, at den er rystende, og jeg synes, at folketinget virkelig burde føle sit ansvar over for den skævhed. Jeg er ganske klar over, at det kan man ikke gøre noget ved gennem de pressionsgrupper, der ellers kan gøre indtryk på regering og dens støtteparti, SF. Men jeg vil dog alligevel henstille, at man virkelig sætter ind her snarest for at få løst byrdefordelingsproblemet generelt, og at man i hvert fald, indtil man har fået gjort det, bevarer den beskedne udligningsmulighed, der ligger i bevarelsen af den kommunale skattefradragret; det er at hjælpe de rigeste til at blive endnu rigere og de fattigste til at få endnu større byrder, hvis man afskaffer den.

Nu stiller finansministeren noget andet i udsigt, men vi ved ikke, hvad det er. Jeg vil her efterleve det gamle ord, at jeg hellere vil holde én fugl i hånden end have 10 på taget; vi vil ikke købe katten i sækken. Det er en virkelig reform, vi her trænger til, og jeg tror nok, jeg tør sige, at hvis det virkelig gælder en social og solidarisk indstilling her, vil venstre for alvor være med i bestræbelserne.

Må jeg generelt om spørgsmålet skatteloft sige, at det er en besynderlig situation,